

евателниятъ турски кракъ. Колкото и да е правдоподобно загатването за прѣселени сливенци заедно съ търновци въ М.-Азия прѣзъ 1393 г., не разполагаме съ никакви данни, поне за сега, за да оправдаемъ що-годѣ възможното прѣдположение за заправянето на македонското Сливени отъ прѣселени тамъ прѣзъ тия години сливенци. Българи отъ Балканскитѣ села сж били откарвани чакъ до Янина, както е случаятъ при Али Паша, и обратното — дебърци сж заправили днешното Брацигово, албанци — Арбанаси до Търново, изчезналитѣ сума села Арнаутъ-Кьой въ сѣвероизточна България, но види се, главно поради тѣй отдалечения периодъ на тоя балкански кадрилъ, ние съ никаква положителностъ не можемъ да говоримъ за нѣкаква общностъ между Сливенъ и Сливени¹⁾. Прѣселението на сливенци прѣзъ 1830 г. въ Влашко и Русия е тѣй раздробило мѣстнитѣ прѣдания, че съвсѣмъ малкъ ефектъ е запазенъ тукъ отъ сждбоноснитѣ промѣни въ и около града между 1366 и 1393 г., а колко повече, остава за сравнително по-незначителнитѣ разселвания отъ послѣдната дата до 1830 г. Нека не отиваме надалечъ и се повърнемъ за работи въ надвечерието на освобождението ни, днесъ тѣй разпо прѣдавани чрѣзъ разни уста и почти забравени. Върху измъчената паметъ и прѣдания у народа ни има думата и психологията. Едно впечатление е оставало въ съзнанието му до момента, когато се парализира отъ друго по-силно. А ако има народъ измъченъ и наситенъ отъ подобни впечатления, той е българскиятъ.

Часть отъ избавенитѣ и прокудени по планинскитѣ кжтове сливенци, съучаствуватъ съ другари по сждба въ заправянето на нови заселища и се притопяватъ въ тѣхъ заедно съ традиции и говоръ; други, слѣдъ утихването на буритѣ, които не сж прѣстанали до падането на Ц-дъ и слѣдъ колонизирането на П-ва съ турци, възможно е да сж се върнали въ роднитѣ си пепелища. Туй е допустимо, главно, защото самитѣ турци слѣдъ утихването на П-ва сж поощрявали въздигането на нови центрове, като сж от-

¹⁾ Подобни на много селени изъ Югоизточна България, часть отъ прѣселенитѣ въ 1830 г. сливенци въ Влашко, заправятъ ново заселище до Плоещъ и го кръстватъ Новъ Сливенъ (мушията Бѣрязка на Баронъ Сакелари).